

Sygn. akt II Ka 174/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borek

Sędziowie: SSO Marta Krajewska - Drozd (spr.)

SSO Marzena Ossolińska-Pleş

Protokolant: st.sekretarz sądowy Ewa Gronko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Marioli Zarzyki-Rzucidło

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lipca 2013 r.

sprawy **Z. M.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 11 lutego 2013 r., sygnatura akt X K 39/13

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że **obniża** wymiar środka karnego orzeczonego na podstawie art. 42 § 2 kk do 1 (jednego) roku,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok **utrzymuje w mocy**,

III. **zwalnia** oskarżonego Z. M. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 174/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 11 lutego 2013 r. (sygn. akt X K 39/13) uznał oskarżonego Z. M. za winnego tego, że:

- w dniu 17 czerwca 2012 r. w miejscowości R. woj. (...) kierował samochodem osobowym ma-ki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,38, 0,87, 0,89 ‰ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. popełnienia czynu z art. 178 a § 1 kk.

Za czyn ten Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia

wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, zaliczając - na podstawie art. 63 § 2 kk - oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 czerwca 2012 r.

Ponadto, na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 740,42 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym i kosztach sądowych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 438 pkt 4 kpk poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, jako kary zbyt dolegliwej i rażąco niewspółmiernej do wagi popełnionego czynu. Autor apelacji podniósł także, że dotychczas był osobą niekaraną, a konsekwencją popełnionego czynu było zwolnienie go z pracy i w chwili obecnej nie posiada stałego miejsca zatrudnienia, dlatego obciążanie go kosztami sądowymi w kwocie 740,42 zł stanowi dla niego znaczne obciążanie finansowe.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymiaru środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym oraz zwolnienie go od kosztów sądowych orzeczonych na rzecz Skarbu Państwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego zasługuje na uwzględnienie w części, w jakiej skarżący postuluje zmianę w zakresie wymiaru orzeczonego środka karnego.

Nie ulega wątpliwości, iż w sytuacji uznania przez Sąd I instancji, że oskarżony Z. M. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona występkę z art. 178a § 1 kk zasadnym było orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. W sposób przekonujący Sąd uzasadnił swoje stanowisko w tym zakresie, a tych ustaleń nie kwestionuje skarżący, nie zgadzając się jednak z wymiarem orzeczonego wobec niego środka karnego.

W ocenie Sądu Okręgowego przy ustalaniu wymiaru tegoż środka Sąd I instancji w sposób niedostateczny uwzględnił dyrektywy wymiaru kary, mające przecież odpowiednie zastosowanie w przypadku orzekania środków karnych.

Nie uwzględnił bowiem sąd orzekający w dostatecznym stopniu wysokości stwierdzonego u oskarżonego stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu oraz nie przydał w sposób dostateczny znaczenie faktowi uprzedniej niekaralności Z. M..

Aczkolwiek stężenie alkoholu wykazywało tendencje wzrostowe, to nie wykroczyło ono – w ostatnim badaniu – w sposób znaczący poza próg determinujący odpowiedzialność za przestępstwo przypisane oskarżonemu a też nie sposób stracić z pola widzenia tego, iż w momencie, gdy Z. M. kierował pojazdem stężenie alkoholu w jego organizmie mieściło się jeszcze w wartościach prowadzących dopiero do stężenia przekraczającego 0,5 ‰ alkoholu. Fakt zaś uprzedniej niekaralności oskarżonego ma istotne znaczenie, jeżeli zważyć na wiek Z. M.. Skoro więc nie był on wcześniej karany, w tym za występkę z art. 178a kk, koniecznym było uwzględnienie tej okoliczności na jego korzyść.

W takiej sytuacji stwierdzić należy, iż orzeczenie środka karnego w wymiarze 3 lat jawi jako zbyt surowe.

Dlatego też Sąd zmienił wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, iż obniżył wymiar orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do 1 roku.

Zwrócić należy uwagę na fakt, iż możliwość zmiany orzeczenia w przypadku niewspółmierności kary istnieje wówczas, gdy mieszczące się w granicach ustawowego zagrożenia kara lub środki karne, nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stopnia społecznej szkodliwości i

stawianych przed karą celów wychowawczych i zapobiegawczych, innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest ona niesprawiedliwa (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r., sygn. akt II AKz 116/00, Prok. i Pr. 2002/1/30).

Zdaniem Sądu brak jest przy tym podstaw do zmiany orzeczenia w przedmiocie kosztów, czego również domaga się oskarżony w swej apelacji. Co prawda, Z. M. aktualnie – jak podał – nie pracuje, tym niemniej nie sposób nie wziąć pod uwagę tego, iż jest on osobą samotną, nie posiadającą nikogo na utrzymaniu a przy tym zdrową, mogącą podjąć się chociażby prac dorywczych. W takiej sytuacji Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany orzeczenia Sądu I instancji obciążającego oskarżonego kosztami sądowymi.

Mając jednak na uwadze sytuację materialną oskarżonego i wysokość zasądzonych od niego dotychczas kosztów jak również fakt uwzględnienia w istotnej części wywiedzionej przez niego apelacji Sąd Okręgowy zwolnił go od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa przypadających kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kierując się powyższymi argumentami, Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej, na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 449 kpk, art. 456 kpk. oraz art. 624 § 1 kpk.